

med Hensyn til de Udgifter, der foranlediges ved at paalægge den private Kirkeeier Forpligtelse til at ubvide sin Kirke. Det Hele vilde da stille sig for mig som en ganske hensigtsmæssig Forening, men det forekommer mig dog ikke at ville være rigtigt, at det blev indført ved Lov. Hvis man imidlertid vilde gaae ind paa denne Ordning af Sagen, saa vilde iøvrigt ogsaa den Indvending bortfalde, som man maaskee maatte kunne vente sig imod § 37 fra en anden Side, nemlig det, at der omtales, at „Kirkeraadet“ skulde have Bestyrelsen. Det vilde da være det Naturlige, at det blev alle Kirkeeierne, der kom til igjennem deres Repræsentanter at bestyre denne Kirkesond. Men det vilde paa denne Maade blive noget ganske Andet end det, Ministeren har tilsigtet efter Udskiftet, og jeg tør altsaa ikke forudsætte, at den høitærede Minister vil gaae ind paa denne min Opfattelse af Sagen. Forsaavidt derimod den ærede Minister har isinde at holde paa den Tanke, der ligger til Grund for § 37, at bestatte Kirkeeierne særligt til en saadan Fond, saa maa jeg tilstaae, at jeg er meest tilbøielig til at slutte mig til, hvad den ærede Taler før mig hittede, og jeg vil saaledes under denne Forudsætning ikke kunne stemme for § 37.

**Ministeren for Kirke- og Under-
viisingsvæsenet:** Det er paa ingen Maade noget Usæbvanligt, at man tager fra det Særlige og lægger til det Særlige, det er Tilfældet med enhver Communebestyrelse; der tager man fra en enkelt Kreds og anvender det Indvundne til denne enkelte Kreds, og at det Samme er Tilfældet her, at man bestatter Enkelte og anvender Udbyttet netop for disse Enkeltes Skuld, det er dog vistnok Noget, Alle ville indrømme. Jeg vil villig indrømme, at saaledes som Paragraphen er affattet, kunde den give Anledning til ikke liden Betænkelighed, dersom man kunde anvende disse Indtægter fornemmelig til Hovedforbedringer af Kirker, der havde Betydning som Mindesmærker, men det skal jeg, som sagt, foreslaae at maatte udgaae til tredje Behandling, ligesom ogsaa det, at Bestemmelsen om, at det skal gaae ind under Kirkeraadets Bestyrelse, maa gaae ud. Derimod tror jeg, at forøvrigt maatte Anvendelsen af disse Midler

staae indtil videre under Statsmagtens Bestyrelse; de vilde altsaa komme til at staae under Kongen i Forbindelse med Rigsdagen. Jeg tror, at det i mangfoldige Tilfælde vilde være hensigtsmæssigt, og det vilde vise sig netop, hvor Kirken trængte til en Vistand, at det da var godt, at man vidste, at Kirken kunde fra sin Side gjøre Noget. Hvad derimod den i § 38 omtalte Brandhjælp angaaer, saa vil jeg sige, at hvis man skulde stemme § 37 ud, maatte jeg meget bede om, at § 38 gaaer med, og at de maae følges ad. Jeg vil derfor bemærke, at den Hjælp, Præsten har derfra, er ikke stor. Den ærede Ordfører bemærkede, at en saadan gammel Præstegaard var sæbvanlig asfureret for 4,000 Rb. og kostede 7,000 Rb. at opføre, altsaa blev det en Udgift for ham af 3,000 Rb. Til nu Præsten virkelig denne Brandhjælp, saa kunde man endda sige, at det var Noget, men det faaer han ikke (S. Nielsen: Jo!). Nei, naar Præsten kommer og vil laane, saa trækker man Brandhjælpen fra i Laanet, han faaer kun Tilladelse til at laane saameget Mindre paa Præstegaarden, som Brandhjælpen beløber sig til. Man siger til ham: Du har saamegen Assurancefum, din Brandhjælp er saa Meget, altsaa bliver Laanet kun saa og saa Meget.

Ordføreren: Jeg tør dog ikke for mit eget Vedkommende, og heller ikke for Udvalgets, da det ikke har bemhindiget mig dertil, gaae ind paa § 37 saaledes som paa § 36; jeg skulde snarere, da Paragraphen dog vil behøve saa betydelige Forandringer, tilraade, at den dennegang kom til at bortfalde, og at da den ærede Minister til tredje Behandling foreslog en ny Paragraph saaledes, som han troede, at den kunde vinde Thingets Bisfald. Hvad § 38 angaaer, skal jeg kun bemærke, at naar Præsten istedetfor at laane 3,000 Rb. kun behøver at laane 2,600 Rb., idet der ydes 400 Rb. i Brandhjælp, saa er det aabenbart Præsten, der faaer Nyttens af Brandhjælpen, han skal da ikke svare Renter af de 400 Rb., og han skal heller ikke betale dem tilbage, og altsaa er det jo aabenbart ham, der faaer Nyttens deraf. Dette Gode kan Loven naturligtvis tage fra Præsten, og det vil jo sandsynligtvis kun være